

Zanimivo je, da že izprošena (zaročena) deklica ne žaluje za svojimi stariši, nego se že drugo nedeljo obleče v pisano svilo; mlada žena pa mora biti tudi na pogrebu okrašena s smiljkom, ker za njo so dnevi veselja, dnevi mladega zakona, katerih ne vznemiri niti največja nesreča. Drugače se mlade žene (snaše) ne razlikujejo mnogo od deklic, le šamijo nosijo in pa nekaterikrat lične škornjice.

Otročnice oblačijo bolj temno obleko, katero spuščajo dostojno do tál tako dolgo, dokler se zopet ne uvedejo v cerkev. One žene, katere niso več niti snaše, niti stare žene — zovejo jih sredovječne žene (v sredi svojega veka) — ne nosijo se več tako preširno, kakor mlajši svet, a oblačijo se bolj v belo obleko. Glave pokrivajo si ne samo s šamijo, ampak zavezujejo vrhu nje še maramo.

Kadar je pa iz cvetoče deklice postala nagubana starka, takrat več ne misli mnogo na obleko in oblači se preprosto v debelejše platno, v šamijah si izbira črne, brez našiva, istotako tudi zapreg ali prégačo, krilo ji je povsem belo, samo doli je malo belo izvezeno. Cekinov ne nosijo, obočiče ali mindjuše (uhane) redko, a hodijo največ v opankah. Po zimi nosijo črno sukno iz kupljenega sukna, katera je pri mlajših jako lepo nakičena. Tako ima vsaka

dôba svojo nošo; a svojo poprejšnjo drago obleko, katera spominja na preteklo cvetno mladost in njena veselja, zapusti starka svoji mladi brhki vnučici, katera jo bode hranila dolgo kot lep spomin svoje babice, dokler je tudi ona ne podari morda še svoji vnučici. Tako je tako dolgo, dokler se naposled tudi obleka ne postara, saj vsaka stvar traja le malo časa.

Tako bi bil kratko opisal lepo narodno nošo ponosnih Slavonk. Res ni malo zanimivo pregledavati one najbolj različne našive in občudovati, kako se strijajo razne barve v lepo celoto. Kdor je bil na razstavi v Zagrebu, ogledal si je res marsikatero izmed teh oblek, vendar še vse premalo. Vsaka večja vas bi ti dala tega blaga za malo razstavo, treba je le, da pokukaš v prijazni kiljer (kučar, ajat, štalica — posebna hišica ali sobica, katero ima vsak par v zadruhi, kjer hrani svoj lastni imetek) bogate mlade žene ali deklice, pa si videl dosti. Nù, še vse drugače se podá lepa obleka lepemu obrazku in brhki postavi, pa stopi zato, prijazni čitatelj, kadar ti pripusti čas in pa mošnja, doli v ravno Slavonijo. Ogledaš si nošo, kakšna je — najbolji opis je nedostaten in slab — vidiš lepe narodne običaje, čuješ pravo narodno pesem in sto drugih zanimivosti. Ni tako pusta zemlja Slavonija, kakor si mislite, ne!

Ribič.

Metal je ribič, lép ko dan,
Vršo je metal, rekel solzán:

»Sam sem na širni zemlji, sam,
Kaj je veselje, nič ne znam —
Plávajte, plávajte, ribice, v vršo!
Lajšajte meni osodo najtršo!

Danes še rád bi ribic nalovil.
Danes bo krsto tesár izgotovil.
Dal bom tesárju petico srebrno,
Mater položil bom v krsto črno —
Potlej pa šel bom prôč odtód,
Morda pozábim bridkih nezgód.«

A. C. Slavin.

